

Foto Allan

Konsertin hjá FSO 2. hvítusunnudag

Til konsertin hesaferð hevði orkestrin fingið kenda danska dirigentin Frants Rasmussen at stjórna sær. Skráin varð sett saman av lættari verkinum úr hesi öldini.

Lagt varð fyri við Festival-overturu, opus 96, eftir Shostakovitsch „Testimony“ (ed. S. Volkov, 1979) stendur í yvirlitinum aftast, at overturan er skrivað í 1954, sama árið sum tónaskaldið m.a. varð heiðurslimur á kongliga svenska musikkhaskúlanum og fekk eina altjóða friðarheiðursløn.

Tónleikurin var ikki beinleiðis veitslukendur, hóast vit hoyrdu ovmikið av messingi og slagverki. Tann óhugnin, tú helt teg hómá undir „glasingini“, vóru tað ræðuleikarnir undir Stalin, ið vóru ikki heilt hæsáðir av? Tann, ið hevur lisið Testimony, dugir í øllum førum illa at ímynda sær, at Dmitri Shostakovitsch hevur skrivað eina rættliga Festival overturu.

Saman við dirigentinum kom síðani Hanus Johansen inn á pallin at lesa upp ta fitta søguna um Petur og Ulvin eftir Sergei Prokofjev. Eitt endamálið við verkinum var at læra børn og vaksin at skilja ímilum tey ymsu ljóðfórini í orkestrinum. Týðingin hjá Oddvør Johan-

sen var ógvuliga barnavinarlig og løtt at skilja. Teksturin og tónleikurin fóru upp í ein hægri eind, og úrslitið gjørdist eitt sera spennandi musikk-ævintyr. Hóast okkurt smávegis mistak megnaði Hanus – hin sjarmerandi – at gera tann frálíka tekstin enn betri, og orkestrin ljóðaði fleiri ferðir framúr væl undir kónu hondum Frants Rasmussens. Onkur helt tó, at tyðuligur munur var á miðaldygdini í 1. vln. og 2. vln. At visa seg er tað vanlig hugsan, ikki bert her á landi, at tað er minni krevjandi at spæla 2. vln. enn 1. vln. Hvat segði Hans Swarowsky - kennarin mikli – um hendan spurning?

Hann legði stóran dent á, at spældygdin í hesum báðu bólkunum er so jøvn sum gjørligt, og til tess er ógvuliga umráðandi, at spælarnir ikki sita á føstum plássum, men at allir sleppa at royna frammi í orkestrinum, enná undir liðini á konsertmeistararum.

Konsertin 2. hvítusunnudag hevði tíværri eitt anti-klimaks eftir steðgin. Framfórlan av Kamarsymfoníni eftir stóra nóðurlenska tónaskaldið Vagn Holmboe var fløkjaslig og torskild fyrri ikki at siga heldur kaotisk. Um ætlanin var at sannføra áhoyraran um, at nýggjari

tónleikur eisini kann vera áhugaverdur, so miseydnadist hetta heilt. Vagn Holmboe plagar til fulnar at duga kynstrið at skriva soleiðis, at tað ljóður væl hjá lúð-fórnum – kortini var spælið lítið prestist og onkur langur tóni var livleysur sum eitt glaseyga.

Harafturimóti var tað livgandi at hoyra Rhapsody in Blue, har Martin Pollard spældi ta stóru klaversoluna.

Ein stak góð, løtt og vælspeidd finala á tólvtu konsertin hjá Føroya Symfoniorkestri. Tey, ið finga blómur, høvdu hjartaliga uppiborið tær. Mong eru vit, ið longu eru farin at gleða okkum til ta næstu konsertina.

J.a

Føroya Symfoniorkestur hevur konsert í Nordurlandahúsinum

Á hesi konsertini stjórnaði tann sera dugnaligi Frants Rasmussen symfoniorkestrinum

Foto Allan